

3 Евангелля св. Мацвея

У той час, адказваючы, Езус сказаў: “Праслаўляю Цябе, Ойча, Пан неба і зямлі, што Ты закрыў гэта ад мудрых і разумных і адкрыў гэта дзецям. Так, Ойча, бо так было Табе даспадобы. Усё перададзена Мне Айцом Маім, і ніхто не ведае Сына, апроч Айца; і Айца ніхто не ведае, апроч Сына і таго, каму Сын захоча адкрыць. Прыйдзіце да Мяне, усе спрацаваныя і абцяжараныя, і Я супакою вас. Вазьміце ярмо Маё на сябе і навучыцеся ад Мяне, бо Я ціхі і пакорны сэрцам, і знойдзеце спакой для сваіх душаў. Бо ярмо Маё прыемнае, і цяжар Мой лёгкі”. †

Мц 11, 25–30

Веліч ціхіх і пакорных

У дадзеным фрагменце Евангелля вельмі выразна паказаны Езус як пасярэднік паміж Богам і людзьмі. У першых словах Езус аддае пашану Богу: “Праслаўляю Цябе, Ойча...”, каб адразу ж пасля гэтага звярнуцца да людзей, заахвочваючы іх пайсці па Яго слядах: “Прыйдзіце да Мяне ўсе...”. Вучні лічылі Яго сваім Настаўнікам. Слухачы з натоўпу думалі, што Ён – Ян Хрысціцель, які ўваскрос з памерлых, або адзін з прарокаў са Старога Завету. Сам Ён атаясамліваў сябе з цішынёй і пакорнасцю. Менавіта гэтыя рысы адкрываюць шлях пазнання Бога. І сапраўды, фундаментальным паняццем з’яўляецца “прастак” як процілегласць “мудрых і разумных”. Выбар і прывілеяванае становішча пакорных і простых з’яўляецца, магчыма, безапеляцыйным рашэннем Нябеснага Айца, але так Яму было “даспадобы”. Мудрасць гэтага свету і халодны разлік разумных не дапамогуць наблізіцца да Бога. На дарозе да Яго абавязкова патрэбна пакорнасць і трохі “шаленства”. Узамен мы атрымліваем упэўненасць, што Пасярэднік паміж намі не пакіне нас у адзіноце: Яго ярмо не будзе занадта цяжкім, бо Ён будзе дзяліць яго з намі. З пакорнасцю і цішынёй, як Ён зрабіў гэта, падымаючы ў час мукі нашыя грахі і слабасці.